

IV. Vilse i skogen.

I marschtakt.

1. Två	da - gar	gick jag	i	vil - - - ler	skog	Min	mat	var	bär, och min
2. Min	mo - der	grå - ter,	min	far - - - går	skall	Men	fin - ner		ic - ke sin
3. Du	vä - na	få - gel,	som	kutt - - - rar	sött	Flyg	hem	till	tor - pet, du

dryck	var	vat - ten	Vid	tal - lens	röt - - ter	mitt	hem	jag	tog
en - - da		flic - ka.	"Hvar	är den	lil - - la?	På	mor - - - mors		pall
sko - - gens		duf - va;	Jag	stac - kars	lil - - ten,	jag	är - - - så		trött,

Och sof på mos - - san den kor - - - ta nat - ten. Jag — drömt om eng - lar och
 Nyss - - satt hon fli - - tig och lär - - - de stic - ka.“ Du — mor - gon - skim - mer, som
 Och mjukt jag lig - - ger up - på — en tuf - va. Du — e - korr - un - ge, spring

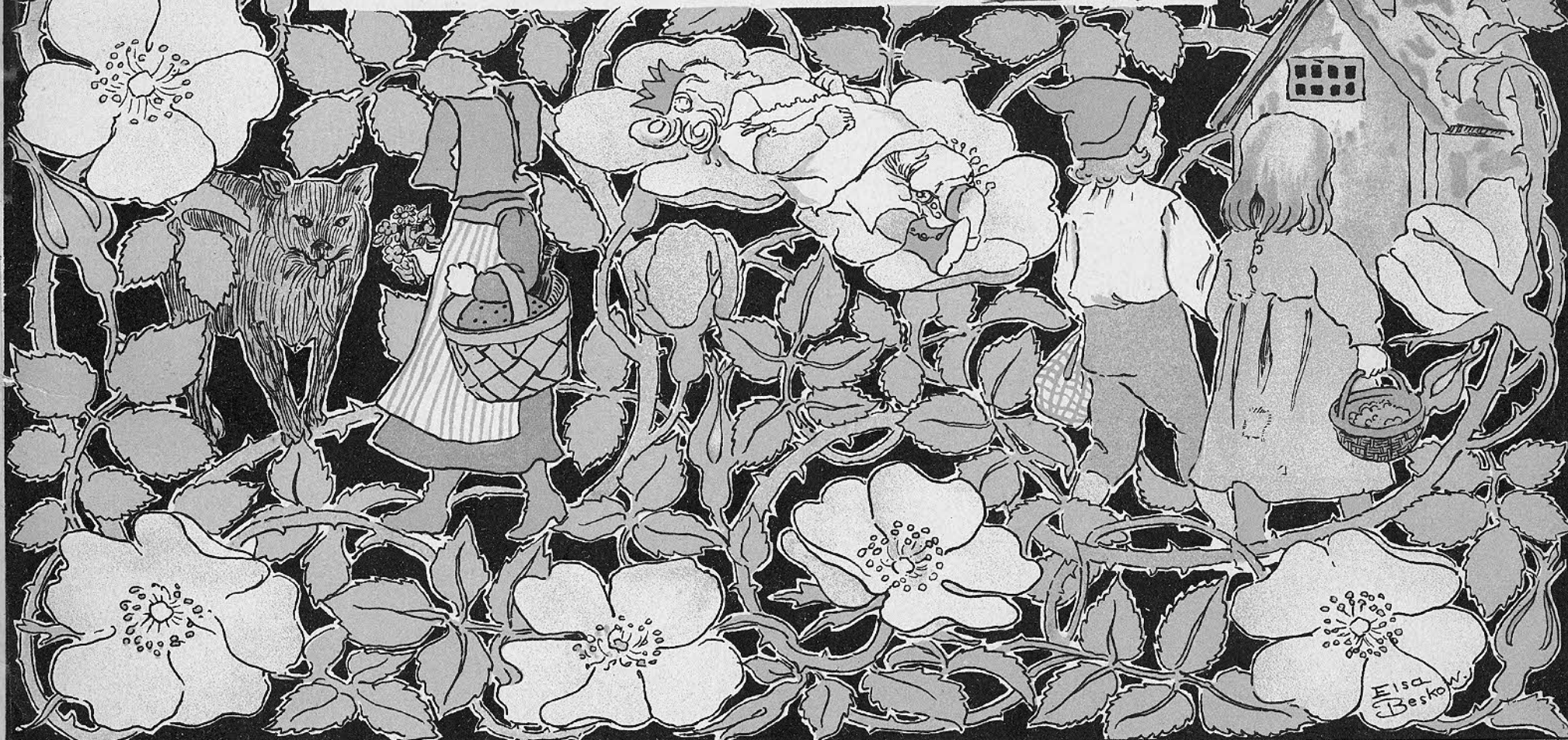
un - - - der - ting — Men — var - gen smög u - ti - sko - - gen kring.
 strå - - - lar där — Säg — till där hem - ma, hvar lil - - lan är.
 du — å - stad — Med — bud till far, så blir han så glad.

4. Hvem hjälper till, när jag, stackars barn,
 Ej finns där hemma? — Hvem hämtar vatten?
 Hvem maler kaffe på mormors kvarn?
 Hvem stänger pullorna in för natten?
 Hvem läser bordsbön så rent jag kan?
 Ty lille bror är för liten, han.

5. Men hvad var det, som så vackert lät?
 — Jo, det är klockor, som sammanringa.
 Tyst! — det är söndag — nu minns jag det.
 Friskt mod igen! Jag kan åter springa.
 Ring länge, länge i kyrkoby,
 Till dess jag hinner till skogens bryn.

6. Men, när som prästen på predikstol'n
 Bad för den lilla, som vilsegången,
 Då stod hon där uti hvardagskjoln,
 Ej grann, men frälsad, på kyrkogången.
 Dit var hon kallad af klockans ljud
 Att tacka, lofva och prisa Gud.

Barnens Älsklingsvisor.
Satta i musik af
A. de B-y.

Lit. Anst. v. C. G. Röder, Leipzig.

Stockholm, Abr. Lundquist & Kongl. Hofmusikhandel.
Georg Abr. Lundquists Förlag.

Pris Kr. 2.—